

Студентскитѣ вълнения въ 1905 г.

Не за прѣвъ пѣтъ едноврѣмешното Висше Училище, сега „Университетѣ Евлогий и Христо Георгиеви“, прѣживява тежки кризи; но никоя отъ тия кризи не е била нито тѣй тежка, нито тѣй фатална. И ако е вѣрно, че въ нравствения и физическия мирѣ има болезнени кризи, слѣдъ които организмѣтъ се възражда за новѣ животѣ, то отъ всички кризи, за които ни говори историята на бѣдната наша Alma Mater, послѣдната най-малко може да се счита такава. Наистина, нито едно отъ досегашнитѣ студентски вълнения не се е свѣршвало безъ поражение за студентитѣ и не е минавало безъ ония скръбни явления, които огорчаватъ побѣдения повече отъ самата побѣда: — безъ душевни покруси и безъ изневѣряване отъ страна именно на ония, които може би сѣ увлѣкли подирѣ си най-много свои другари. Но — по нашето дълбоко убѣждение поне, убѣждение на наблюдателѣ, слѣдилѣ отъ близко и съ живо участие борбитѣ — правото, а слѣдователно и моралната побѣда е била до сега винаги на страната на студентитѣ. Защищавайки правата на сърдцето и на младежкия идеализмѣтъ противъ безсърдечието на положителното право и на бюрократическата правда, тѣ сѣ били ратници за една по-висша нравственостъ, — нравственостѣта